

IJzerhandel L.P.W. v.d. Zee was 73 jaar een begrip in Medemblick

Harddraverijdag 17 september 2003.

Schitterend weer, veel publiek op de baan en in de horecagelegenheden. Een prachtig versierde Nieuwstraat, rood-wit-blauwe vlaggen met daartussen de Medemblicker stadskleuren. Ranke harddravers en pikeurs hadden bezit genomen van de anders zo overvolle hoofdstraat, juichend publiek achter de dranghekken. Aan de overkant is men druk bezig met het realiseren van twee nieuwe panden.

Bij dit decor gingen mijn gedachten terug naar vroeger, naar de tijd toen L.P.W. van der Zee hier zijn winkel in ijzerwaren, butagas, schaatsen, kinderwagens, radio's en huishoudelijke artikelen had. De firma was er in 1997 mee gestopt. Aad en Netty Smaling waren de laatste eigenaren, zij gingen met pensioen. Zo kwam er na ruim 73 jaar een einde aan de firma L.P.W. van der Zee. Menig jaar stond er, nadat de panden gesloopt waren een schutting. In eerst instantie zou er weer een Bank toegevoegd worden aan de Nieuwstraat. Het werden gelukkig twee statige winkelpanden, een initiatief van de nog steeds in hart en nieren 'Medemblicker' René Snel. Het is een verrijking voor de Nieuwstraat geworden.

Sjouke van der Zee

Sjouke van der Zee.

Grootvader Sjouke van der Zee is uiteindelijk de grondlegger geweest van de latere winkel aan de Nieuwstraat. Hij groeide op in een Luthers weeshuis in Monnickendam. Zijn ouders waren overleden tijdens de pokkenepidemie van 1870-1874. Zij waren afkomstig uit Hindeloopen. Een oom van Sjouke ontfermde zich over de toen al vooruitstrevende jongen.

Rond 1895 vestigde hij zich in Medemblick en begon een kleine smederij aan de Nieuwstraat 65. Het kleine smeedwerk werd binnen gemaakt, de grotere stukken voor zijn deur op het middenplein. Daar maakte hij rond 1912-1914 de Kwikkelsdraaibrug voor zijn deur, ruimte genoeg. Het middenstuk was toen immers heilige grond en werd slechts één keer per jaar gebruikt voor de jaarlijkse harddraverij. Het verkeer liep toen langs de huizen.

Hij trouwde met Hermanna Alijda Hendrika Petronella van der Wetering, afkomstig uit een adellijke familie uit Zwolle. Zij kregen vijf kinderen: Henk, Lodewijk, Lies, Adriaan en Jaap. Zij hebben de kinderen Luthers laten dopen. Mochten zij ooit in een Weeshuis terechtkomen, net als vader Sjouke, dan wist hij, dat zijn kinderen goed verzorgd zouden worden en zonder lijfstraffen.

Als burens hadden zij later slager Izaak van der Velde en Piet Heerdt de kruidenier. Met de kermis had Sjouke het druk. Vele van de kermisexploitanten kwamen met kapotte spullen naar Medemblick.

De voormalige smederij,
Nieuwstraat 65.

De echte Friesche Schaatsen
 koopt men bij
Sj. van der Zee & Zonen,
Medemblik.
De naam waarborgt
de kwaliteit.
Ook slijpen en repareren
 van alle soorten Schaatsen.

Advertentie winter 1917.

IJZERHANDEL.

L. P. W. VAN DER ZEE

opent **Woensdag 24 December a.s.**

een zaak in IJzerwaren, Huishoudelijke Artikelen.

Magazijn voorloopig Bagijnhof No. 187

MEDEMBLIK.

Voorheen van Firma **Wed. Joh. Franssen & Zn.**

GROOTE VOORRAAD:

Smids- en Timmergereedschappen.

Land- en Tuinhouwwerktuigen.

STAAF-, BETON- en BANDIJZER.

Draadnagels, Houtschroeven, Machinebouten en
Slotschroeven.

Nieuwste soorten: Deursloten, Schoorsteenkappen,

Emmers, Tobbes, Putsen, Nisbussen enz.

Verder de meest voorkomende artikelen in deze branche.

Aanbevelend.

Opening zaak
L.P.W. van der Zee.

Sjouke moest het dan repareren. Hij ontwikkelde ook zelf een schaats naar het voorbeeld van een Friese doorloper. Het moet een vrolijke man geweest zijn, maar ook een sociaal man. Hij nam zitting in het eerste bestuur van de woningbouwvereniging 'Volksbelang'. Deze vereniging liet de eerste woningwetwoningen in Medemblick verrijzen op het einde van het Geldeloze pad, het z.g. 'Rooie Dorp'.

In 1922 zijn de namen van het bestuur, waaronder die van Sjouke van der Zee met sierlijke letters in de gedenkplaat aangebracht. Henk van der Zee nam de smederij van vader Sjouke over. Hij kwam echter jong te overlijden. Zijn vrouw zette de smederij voort. Uiteindelijk zou dit uitmonden in het bedrijf waar aardappel-rooimachines werden gebouwd; de 'Krakei'.

Butagas

L.P.W. van der Zee, geboren 4 februari 1898, overleden 24 oktober 1982, begon in 1924 een eigen zaak. In de Medemblicker Courant van 20 december 1924 liet hij een advertentie plaatsen, dat er op woensdag 24 december 1924 een IJzerhandel aan het Bagijnhof no. 187 geopend zal worden.

In het pand Bagijnhof hoek Goudsbloemgracht, nu Van Houweningepark, kon de Medemblicker ook terecht voor huishoudelijke artikelen. Het bedrijf was eerst in handen van de Wed. Joh. Fransen en Zn. Lo van der Zee had een vooruitziende blik en de tijd mee. De Zuiderzeewerken stonden immers voor de Medemblicker gemeenschap voor de deur. De haven lag 'avonds vol met sleepboten. De bemanning kwam bij Lo van der Zee met lijsten wat er allemaal nodig was voor de werkeilanden, baggermolens, kranen en andere objecten. Hij stapte hierna in zijn Spijker automobiel en reed naar Reesink in Amsterdam. Er waren afspraken gemaakt met de magazijnmeester, dat er ten alle tijden een beroep op hem kon worden gedaan. De volgende morgen vertrokken de sleepboten met de bestellingen naar hun bestemming. Een jaar later werd het pand Nieuwstraat 44 gekocht en verbouwd tot winkel.

Op 14 november 1927 trouwde Lo van der Zee met Maartje Doets, een boerendochter uit de Middenbeemster. Zij zorgde in de winkel voor de huishoudelijke artikelen en Lo hield zich uitsluitend bezig met de IJzerzaken. Zij kregen twee kinderen; Leidy en Netty. De Zuiderzeewerken waren voor de firma Van der Zee uitstekende jaren.

Door het echtpaar van der Zee werden vele beurzen bezocht.

Bovendien kwam het butagas al meer in trek bij de burger. Lo van der Zee wist het agentschap te krijgen voor Medemblick en de gehele Wieringermeer. Vooral de latere Wieringermeer werd een groot afzetgebied, daar die gemeente geen gas kon leveren aan de bewoners. Lo en Maartje namen deel aan vele beurzen, die door de vooruitstrevende middenstanders uit de plaatsen rond Medemblick werden georganiseerd. Ook werd het assortiment uitgebreid.

Schaatsen, kinderwagens, stofzuigers, kachels, haarden en radio's stonden in de etalage te pronken. De crisisjaren verliepen voor Van der Zee beter dan voor de andere middenstanders van Medemblick. Butagas was de grote redder. In 1939 werd de naastgelegen Gereformeerde kerk door Van der Zee aangekocht.

De Gereformeerde gemeente verhuisde, na 56 jaar gezeteld te hebben op de Nieuwstraat - 1883/1939 - naar de Meerlaan, waar zij een veel grotere kerk hadden laten bouwen. Kort erop kwamen de slimme reclamemakers van Philips en plaatsten grote emaille bordes aan de voormalige kerk met de boodschap, dat de nieuwe Radio-serie op de markt was gekomen ... raadpleeg uw handelaar. Kort erop brak de mobilisatie uit en werd de voormalige kerk ingericht voor de Nederlandse soldaten.

*Het winkelpand van de fa. Van der Zee, Nieuwstraat 44 met links de voormalige Gereformeerde Kerk rond 1939.
Met Koninginnedag stond voor de kerk de muziektent.*

Oorlogsjaren

Deze jaren zijn aan de familie Van der Zee niet ongemerkt voorbij gegaan. Op de dag, dat de Medemblicker bevolking per radio vernam, dat de oorlog was uitgebroken brak er lichte paniek uit. In huize Van der Zee was spoorslag een fles Valeriaan aangeschaft. Ieder familielid kreeg een paar druppels van het kalmerende middel op een theelepeltje toegediend. Het Garnizoen, dat in de kerk verbleef, kreeg opdracht om naar de Grebbergen te vertrekken. Vervoer door het Ned. leger was er bijna niet. Daardoor werd iedere Medemblicker, die in het bezit was van een auto opgeroepen zich te melden voor het in aanbouw zijnde nieuwe stadhuis op de Dam.

Ook Lo van der Zee moest zich melden met zijn mooie blauwe Plymouth. De beschikbare auto's werden bekleed met takken, bladeren en bloesems en zo vertrok de kleurrijke optocht, auto's vol soldaten, munitie en geweren richting Amsterdam. Bij Edam werd het vervoer gestopt. Daar kregen zij de mededeling, dat Nederland had gecapituleerd. De Medemblicker autobezitter was hierna spoedig weer thuis. Kort na de bezetting kregen de Medemblicker hondenbezitters bericht, zich, met hond, te melden op het plein van het stadhuis. Hier werden de allergrootste honden geselecteerd en meegenomen. Deze arme beesten werden gebruikt om mijnenvelden op te sporen. Ook degene, die een fiets had, moest zich melden bij het kasteel Radboud. De fiets moest voorzien zijn van een degelijk kartonnen label met naam, om hem na de oorlog weer terug te krijgen ...

Een enkeling gaf hier gehoor aan. Aan reglementen en verordeningen hadden de Medemblikkers lak. Aan verduistering werd alleen aan de voorkant van het huis iets gedaan, achter scheen het licht vrolijk naar buiten. Strengere maatregelen, uitgevoerd door de plaatselijke politie!, zorgden er uiteindelijk voor, dat Medemblik na een half jaar oorlog, toch geheel verduisterd was. De Nieuwstraat bewoners kregen op een avond onverwacht een Duitse soldaat ingekwartierd. Bepakt en bezakt stond hij ineens op de stoep. Bij de familie Van der Zee kwam er ook één.

Het geweer moest van Maartje van de Zee meteen in de hoek van de gang staan en niemand mocht er aan komen, zij bleef wel baas in eigen huis. Op dat moment had de familie drie onderduikers in huis. Daar buurman Jan Winnubst van de galanteriewinkel (alias Jan Kom en Bakkie) geen Duitse soldaat over de vloer kreeg, werden de onderduikers in de avonduren naar de burens gebracht. Na acht uur 's avonds mocht de Medemblikker zich niet meer op straat vertonen. De Nieuwstraatbewoners aan de westzijde zaten daar niet mee. De tuinen lagen daar afgesloten tussen het Achterrommetje en Van Houweningepark. Er werden grote ingangen van tuin naar tuin gemaakt en zo kon men elkaar bereiken om nieuws uit te wisselen.

Bietensiroop

De verkoop in de winkel lag bijna stil. De eerste oorlogsjaren kon er vanuit de voorraad nog menig artikel verkocht worden, daarna werd het al moeilijker om iets in te kopen. Bovendien had Lo van der Zee ook geen vervoer meer. De blauwe Plymouth stond gedemonteerd in de schuur. De onderdelen lagen overal verstopt. Ook werd er in huize Van der Zee geluisterd naar de Engelse radio. Maartje van der Zee zat dan op de trap. Mocht er onraad zijn, kon zij haar man meteen waarschuwen.

In de strenge winters, die de oorlogsjaren kenden, kwam de Medemblikker bevolking massaal naar de winkel voor oranje schaatsband. Dit werd niet alleen gebruikt voor de schaatsen. Ook de honden, die er nog waren, kregen, bij gebrek aan een hondenriem, een oranje schaatsband om de magere nek. Dit was toen ten strengste verboden; oranje in het openbaar te vertonen. Andersdenkenden durfden deze oranje fans er zelfs op aan te spreken, dat dit niet mocht. Hier werd echter, gelukkig, geen gehoor aan gegeven. Ook werden er burgers opgepakt. Die moesten later een deel van de spoorlijn Medemblik-Opperdoes bewaken. Dit om sabotage en diefstal van bielzen voor de kachel te voorkomen. Ook Lo van der Zee kreeg een schrijven thuis, dat hij zich moest melden. Iedere maandagnacht van 24.00 uur tot 3.00 uur in de morgen in de strenge koude een spoorlijn bewaken was geen pretje.

De oorlogsjaren worden triester en triester.

Hongersnood in de grote steden, deportaties van Joden. Karakters worden bedorven en allerlei ongerechtigheid is aan de orde van de dag. Scholen zijn gesloten vanwege de zeer strenge vorst. Brandstof is er niet te krijgen.

Honderden mensen lopen door hongersnood in lange rijen in de hevige kou langs de wegen in West-Friesland en Wieringermeer. Een handwagen, fiets met antiplofbanden of slede met zich mee zeulende.

*Bevrijdingsfeest in Medemblik.
Hier de praalwagen van de "Leeuweriken" voor het postkantoor.*

Zij proberen nog wat voedsel te bemachtigen bij de boeren en tuinders, 's avonds doet men Medemblick aan voor onderdak. De oude voormalige kerk biedt voor deze stakkers uitkomst. De onbaatzuchtige familie Van der Zee had vele wagens stro en hooi weten te bemachtigen en deze in het achterste gedeelte van de kerk op de grond gelegd. Daarover een groot dekzeil, die als grote deken fungeerde. Velen kregen er voor de nacht een slaappleats. Vanwege de grote voorraad butagas kon Maartje van der Zee toch brood bakken en bietensiroop koken. Gewapend met een 'knijpkat', uit eigen voorraad, (een soort zaklantaarn) bracht Maartje dienbladen vol met vers tarwebrood met bietensiroop naar de hongerige en verkleumde stadsmensen. Na deze zeer strenge hongervinter kwam toch de lang verwachte bevrijding.

De familie van der Zee, hier op het Vooreiland, in de "Piet Hein" met de optocht van de bevrijdingsfeesten in mei 1945.

Er was met de bevrijdingsfeesten zelfs een Hawaiband naar Medemblick gekomen om de feestvreugde te verhogen. We zien o.a. schoolmeester W. Wijnands, Djurre Kool, burgemeester Chr. Peters, net terug uit gevangenschap in St. Michielsgestel, en Lo van der Zee.

Piet Hein

Het eerste, wat Lo van der Zee na de aankondiging van de bevrijding deed, was de driekleur uithangen. Hierna werden de verstopte radio's te voorschijn gehaald en in de lege etalage geplaatst, vele Medemblikkers vergaapten zich hieraan. Op de Nieuwstraat trokken de bewoners zingend en dansend door de hoofdstraat. Tussen de bomen, die er nog stonden, de meeste waren in die donkere jaren gekapt en in de kachel opgestookt, werden slingers gehangen. Er werd een optocht gehouden met versierde praalwagens. De Familie van der Zee reed mee met de nagemaakte Piet Hein.

Ook de kinderen van het zangkoortje "De Leeuweriken" van de zondagschool van de Lutherse kerk aan de Westerhaven, o.l.v. Lo van der Zee, reden mee in de optocht. Ook had er zich een bevrijdingscomité gevormd, waar Lo van der Zee zitting in had. Het comité had zelfs een Hawaiband naar Medemblik weten te halen om de bevrijdingsvreugde nog meer glans te geven. Enkele dagen hierna werden de onderdelen van de Plymouth weer gemonteerd. Twee melkbussen met benzine, met rondom het deksel stopverf, werden tevoorschijn gehaald en de blauwe trots van de familie was de eerste luxe auto, die door Medemblik reed. De banden waren echter poreus. Toch werd er kort na de bevrijding een rit ondernomen naar Amsterdam. In de Beemster kregen zij een lekke band. De tocht werd op de reserveband voortgezet, het werd een onvergetelijke dag. Al snel na de bevrijding pakte de Medemblikker bevolking het gewone leven van voor de oorlog weer op.

Lutherse Kerk

De familie van der Zee was altijd sterk verbonden met de Lutherse Kerk, vader Sjouke had hen dat immers bij de opvoeding meegegeven. Lo was kerkenraadslid en Maartje lid van de Dameskrans en verzorgde de Zondagschool. Het gebouw waar gekerkt werd is nu verbouwd tot woonhuis. In 1960 werd de kerk gesloten bij gebrek aan belangstelling. Hoe anders was het in die jaren, dat de kerk nog wel volop dienst deed.

De dameskrans van de Lutherse kerk rond 1932.

V.l.n.r.: Mw. Vijselaar, mw. Kroeb, mej. Hanna van de Berge, mw. Beek, mw. Fransen de Haan, mw. van der Schans, mw. Fransen de Vries, mw. Schuler en mw. van der Zee-Doets.

Op de achtergrond de preekstoel en links de witte zwaan met op zijn vleugels de Statenbijbel.

De rondbogige ramen herinneren er eigenlijk alleen nog aan dat dit gebouw jarenlang een bloeiende kerk was voor vele Medemblikkers. Boven de ingang staat nu nog steeds: 1 KON.VIII.29.30. Hoeveel mensen zullen hier ter kerke gegaan zijn in het verleden?

Als men binnen kwam door het smalle deurtje met de uitgesleten hardstenen dorpel, keek je meteen tegen de opgang van het orgel aan. Je moest dan ogenblikkelijk "stil wezen" dat hoorde zo ... eerbied heette dat toen. Als je de kerk binnenkwam, zag je eerst links en rechts van je, grote groene schuifgordijnen, die voor de ingang van de achterste banken hingen, dit voor de tocht. Bij die ingang stond altijd Jan de Reus, de koster van de kerk. Hij woonde op het Van Houweningepark, waar hij met zijn vrouw Dirkje een klein kruideniers winkeltje had. Jan de Reus was blind, maar kon zich behoorlijk redden. Hij vervulde zijn taak als koster dan ook jarenlang. Als je verder liep keek je gelijk tegen de prachtige koperen kroonluchters aan, die aan het wit gepleisterde plafond hingen. Deze mooie kroonluchters hangen nu nog in de Lutherse Kerk te Hoorn.

Even verder, onder de preekstoel, stond op de marmeren tegels een grote brede eiken tafel, met een groen kleed. Links en recht hiervan zaten de ouderlingen o.a. Woestenburg, Fransen en Van der Zee. De preekstoel was heel gewoon, alleen de Katheder, waar de Statenbijbel op lag, was heel bijzonder. Dat was een witte zwaan en die droeg op zijn vleugels die Statenbijbel. De deur links van de preekstoel kwam uit in de consistorie, een klein kamertje, dat weer grensde aan de grote tuin achter de kerk. In die consistorie liggen voor veel Medemblikkers schone herinneringen, daar werd namelijk de Zondagschool gehouden, die onder de bezielende leiding stond van Jan de Reus, zijn vrouw Dirkje en later Jo Fransen, Maartje van der Zee en familie.

Een zondagschool uit de oorlogsjaren met in het midden Jan de Reus en het echtpaar van der Zee.

Het was op die dagen van de Zondagschool een waar feest voor de kinderen: zingen, vertellingen, spelletjes en lichtbeelden. Jan de Reus werd bijgestaan door enkele van zijn kostgangers, patiënten uit het Provinciaal Ziekenhuis. Een zekere San, hij liep dagelijks met de broodkar van het "Gesticht" door de stad, meneer Veen, Jan Vlam en Karel van Arnhem. Zij moesten de orde op de Zondagschool handhaven.

Zaterdag werd het jaarlijkse Zondagschoolreisje gehouden. Het vrachtwagentje van bodedienst Piet Meester werd dan ingehuurd voor het vervoer. Het zeltje van de wagen moest wel naar beneden, daar er geen personen met de wagen vervoerd mochten worden. Later werd er luxer vervoer geregeld bij Ru Boekel. Een mooie autobus met gordijntjes bracht de kinderen naar het hoge duin en het strand. Voorin stond een melkbus met karnemelk en één met limonade. Maar het absolute hoogtepunt van het jaar was ... het Kerstfeest.

Sinaasappel en leesboekje

Weken van tevoren waren de oudere leden van de Lutherse Kerk voor die dag in de weer. De dameskrans zat te breien, er werden boeken ingekocht, liederen ingestudeerd, ja... er was zelfs een generale repetitie om het maar zo goed mogelijk te laten verlopen.

Op de dag van het kerstfeest waren alle kinderen in hun Zondagse pak of jurk gestoken, dat was toen nog zo, Zondagse kleren. In de kerk was geen plaats onbezet. Een grote hoge kerstboom sierde dan de kerk, een boom met echte kaarsen. Ademloos keken de aanwezigen toe, als de kaarsen werden aangestoken door Lo van der Zee. Voor de veiligheid stonden er ook een paar emmers water bij de boom, want je kon nooit weten. Het kerstfeest begon met zang en declamatie. Hierna werden de kinderen getrakteerd op een grote kerstkrans van de Enkhuizer koekfabriek, ingekocht bij Jan de Reus. In de pauze werd er chocolademelk geschonken voor groot en klein, soms een tikkeltje aangebrand, ach, het smaakte verrukkelijk.

Het hoogtepunt van de avond was voor de kinderen wel het kerstverhaal, dat dan door de dominee werd verteld. Ademloos luisterden zij dan naar een verhaal van W.G. van der Hulst; "Brinkie" of "Het kerstfeest van twee domme kindertjes". Ook werden er wel eens lichtbeelden vertoond, de heer Van der Zee bediende dan de toverlantaarn en zijn vrouw vertelde het kerstverhaal. Het was iets nieuws, waar iedereen vol van verwondering naar zat te luisteren. Op het einde van de altijd geslaagde avond kregen de kinderen een grote Jaffa sinaasappel, nog een kerstkrans en een leesboekje, waar de naam van het kind voorin werd vermeld. Velen zullen het nog in zijn of haar bezit hebben, je was er immers zuinig op.

Eerder werden er ook wel kleren als cadeau gegeven zoals: sokken, sjaals en wanten, die door de dames van de 'Krans' waren gebreid. Na afloop van het kerstfeest stond Jan de Reus dan weer bij de groene gordijnen te glunderen dat alles zo goed was geslaagd. In de jaren vijftig werd het bezoek aan de Lutherse Kerk minder en minder. Toen er nog maar een enkeling de kerk aan de Westershaven op zondag wist te vinden, besloot men in 1960 haar op te heffen. De kerk werd samen met de er naastgelegen pastorie aangekocht door Lo van der Zee. De mooie kroonluchters verhuisden naar Hoorn en hangen daar nu nog in de Lutherse Kerk. De kerk werd een opslagplaats voor de moderne oliekachels.

*Tien jaar bevrijdingsfeest in Medemblik 1955. Hier enkele prominente Medemblikkers, die het distributiekantoor uitbeelden.
Achter v.l.n.r.: Kees Kloosterhof, wethouder Cor Bobeldijk, ?, Stef Pouw, aannemer Henk Koom.
Voor v.l.n.r.: Jaap Teunis, Piet Koomen, Chris Smit en Lo van der Zee.*

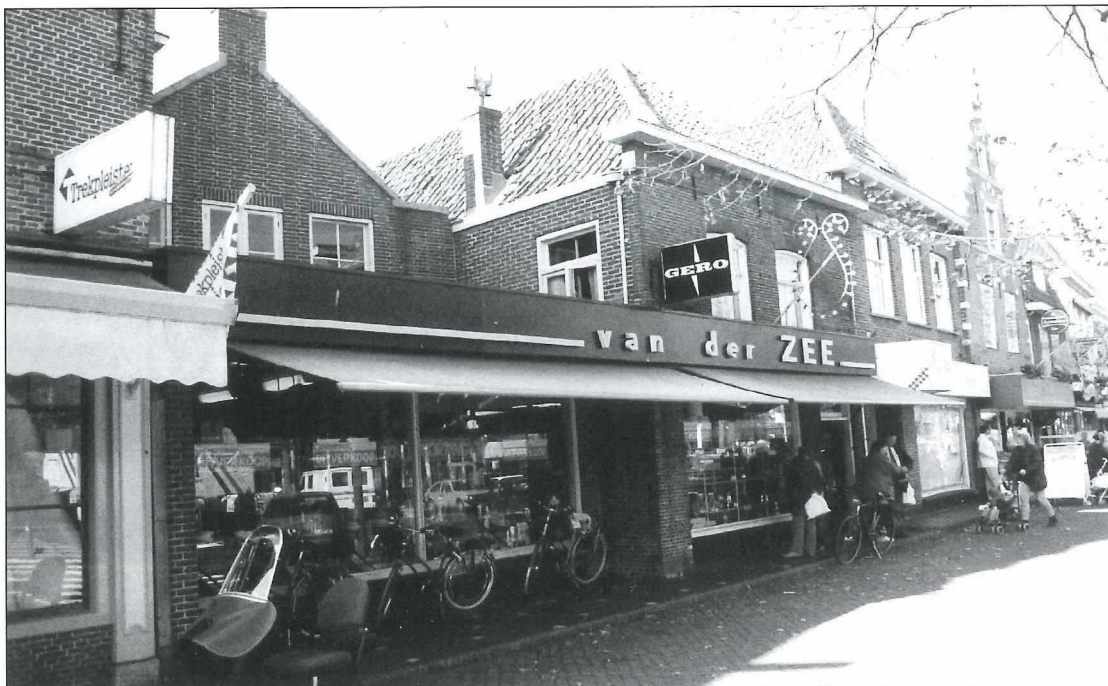

Nieuwbouw

De stand van de firma L.P.W. van der Zee op de "Memito" van 1949.

De jaren na de oorlog en de jaren vijftig verliepen crescendo in de zaak aan de Nieuwstraat. Het butagas werd massaal in gebruik genomen. Nieuwe artikelen verschenen op de markt. Beurzen werden opnieuw bezocht. In Medemblick werd in 1949 door de plaatselijke middenstand de 'Memito' georganiseerd. In een grote tent op het voorste gedeelte van het sportveld aan het Vooreiland werden stands ingericht van de plaatselijke middenstanders.

De winkel van de firma L.P.W. van der Zee, vlak voor de sluiting eind 1997.

De firma L.P.W. van der Zee was één van hen. Potten en pannen, radio's voor negentig gulden per stuk, Mutsaerts kinderwagens, Jaarsma haarden voor f 180,- per stuk, stofzuigers en lampen van Philips. Het gehele assortiment werd tentoongesteld. Het was voor Medemblik en omgeving een week feest daar op het voormalige D.V.O terrein. Na twee dagen liepen de bezoekers door een prutmassa. De firma W. Heerdt loste dit probleem in één dag op door de gehele loopruimte te bekleden met tegels uit eigen fabriek.

De nieuwe panden, een verrijking voor de Nieuwstraat, oktober 2003.

Zang, dans, ja zelfs bokswedstrijden moesten grote aantallen bezoekers trekken, wat ook gebeurde. Het werd voor de Medemblicker middenstand een groot succes. Het Butagas maakte een ongekende periode mee. Er kwam personeel in dienst: Han Hofman, Kees Bloothoofd en later Wally Vreijisen bezorgden het Butagas in geheel West-Friesland.

De voormalige Gereformeerde kerk werd in 1958 bij de zaak getrokken, de afdeling huishoudelijke artikelen werd hiermee groots uitgebreid. Aad en Netty Smaling zetten de zaak de latere jaren voort. Lo en Maartje van der Zee verhuizen naar de voormalige pastorie van de Lutherse kerk aan de Westerhaven. Eind 1997 houdt de firma IJzerhandel L.P.W. van der Zee op te bestaan. Ruim 73 jaar was deze firma een begrip in Medemblik. De Van der Zee panden werden gesloopt en eind 2003 werd de schitterende nieuwbouw in gebruik genomen, een verrijking voor de Nieuwstraat.

Jan Struik

Bronvermelding: Mw. Leidy Meijer van der Zee, Ysbrechtum.
Foto's: Mw. Leidy Meijer-van der Zee en archief Jan Struik.

Aankomen loopen een
Engelsche Terrier,
 wit met geel, teef. - Tegen de
 kosten terug te halen bij den
 Gem - Veldwachter te Medemblik.

Voetbalvereniging **R. C. M. - MEDEMBLIK.**

Zij die lid wenschen te worden
 van bovengenoemde Voetbal-
 vereniging, kunnen zich op-
 geven bij het Bestuur.

J. WEEL, Voorz
 J. KOPPEDRAAIER,
 Secr -Penn.